

Jak to bylo na „mílích“ aneb postřehy amatéra – EPIZODA IV

Start charakterizovala především velká vedra. Teploty kolem 34 stupňů ve stínu dala zabrat všem kategoriím. První kilometry se nedalo ani jinak než po asfaltu.

Přímé slunce a sálající silnice, to byla opravdu vražedná kombinace. Po necelých 15 km jsem konečně opustil asfalt. Odbočka byla ostře do kopce, ale jak jsem pravil již na začátku, trasa v navigaci říkala tudy, tak tudy.

Po chvíli jsme se sešli i s jedním chodcem, který evidentně mé trase v borůvčí moc nevěřil, a tak se dal svojí cestou, abychom se zase za necelou hodinu sešli. Chvíli jsme šli spolu. Bylo cítit závodní tempo a moc jsme nemluvili. Nebylo to tím, že bychom nechtěli, ale kopec nás pěkně zadýchával. Oba jsme přivítali jeho konec a cestou přes louku si trochu pokecali. Po zhruba hodině dochází k zajímavé situaci. Jdeme stejný závod a najednou se rozcházejí. Já jdu doprava a kolega doleva.

Rozloučili jsme se, že na viděnou, ale již jsme se neviděli. Začal jsem si zvykat, že zvolená trasa, vyčtená z map, není očima často

ani vidět. Ale vede tudy, a tak jdete cestou necestou a nakonec se ukáže, že tudy ta cesta opravdu vede, jen některé úseky jsou zarostlé, nebo jinak neprůchodné. Začal jsem si zvykat na samotou. Neměl jsem plán, kolik mám ujít který den, ale chtěl jsem ujít co nejvíce. Co nejdále jít, protože co ujdete dnes, nemusíte ujít zítra.

Před půlnocí jsem se ocitl v obci, která neměla konce. Ve druhé polovině začala plynule přecházet do kopce, který jsem měl přejít. Pokročilá doba mě již utvrdila v tom, že tady nikoho nepotkám. Zřejmě móda, nebo nějaká dotace, zapříčinily, že všechny zastávky v obcích byly skleněné s lavičkami, na kterých se stěží sedí, natož aby se na nich dalo spát. Pokud takto bivakujete, není potřeba, aby o vás někdo věděl. Jediná zděná zastávka byl takový malý smeták. Prošel jsem obec a nic. Tělo říká ano, hlava říká dnes už ne.

Dal jsem na intuici. Nešel jsem do neznámého lesa na noc. Respekt z medvědů a nejistota, jestli se do tohoto lesa může po setmění, mně velela zůstat v civilizaci. Přiznám se, že mi to začalo zrovna jít a cítil jsem se dobře. Cítil jsem, že bych mohl pokračovat do noci. Rozum zavelel a ten se má v takových chvílích poslouchat. Nakonec jsem vlezl do altánku rozestavěné roubenky. Nevím, jestli příčinou mého špatného spánku byla úzká lavička nebo vědomí nelegálního noclehu. Každopádně ve čtyři jsem už stoupal do hory. V časných ranních hodinách jsem dorazil na vrchol kopce se složitým rozcestím. Jediné, co zde chybělo, byla moje cesta. Ta, kterou mi ukazovala navigace, a která zde nebyla.

Po cca hodině bloudění došel do tohoto místa i koloběžkář Petr, který to pěšky již šel. Nepotěšil mě. Ani on tu žlutou značku tady neviděl a nenašel. Nedal jsem se a spustil se z kopce, jak mi velela navigace. Přes padlé stromy a keře jakoby opravdu někdo někdy šel a pokud ne, tak já ano. Po půl kilometru se objevila cesta a navigace souhlasila. Těžko se mi popisují pocity, které ve mně probíhaly, když se objevila cesta. Cítil jsem se šťastně.

Překvapením dne však bylo setkání s Radkem. Po dvou dnech divočinou člověk a ještě k tomu kolega. Stejný případ jako já, cyklista – chodec :o). Prodiskutovalo se kdeco a evidentně nám přítomnost toho druhého přišla vhod. Moji poznámku: „Jestli chce běžet, ať klidně běží a nezdržuje se“, přešel s úsměvem. Pochopil jsem, že se cítí stejně, nebo minimálně podobně jako já.

V neděli ve 4 byl start a již v podvečer mě bolely úpony v obou kolenech. Co vám budu povídat. Věděl jsem o jednom, ale obě, to mě trochu vyděsilo. Bolest byla průběžná, a tak jsem ji bral jako součást závodu. Pravdou však je, že dokázala moje tempo snížit i na 3km/h. Každý z vás si dovedete představit, co to je, přejet město z jednoho konce na druhý autem, možná na kole, ale jít ho za teplot, které zde panovaly, byl opravdu očistec. Musel jsem i na hodinu do nákupního centra. Byl jsem fakt přehřátý a vidina klimatizovaného centra mě popohnala. Doplnil jsem jídlo, vodu a spočinul na lavičce. Po hodině jsem znovu vyrazil na trať. Vzduch jako z trouby mě nekompromisně ovanul a jako by říkal „Vítej v pekle“ :o))